

วันที่ ๑๑ เป็นอีกวันหนึ่งในเดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๓ ที่อากาศสดชื่นในช่วงเช้าและฝนตกในช่วงบ่าย ท้องฟ้าที่สดใสในช่วงเช้า สีฟ้าตัดความเขียวขุ่มของต้นไม้สะท้อนเงาในบ่อน้ำหน้าฝูงบิน ๑๐๒ กองบิน ๑ กองการบินทหารเรือ ผมเดินทางมาทำงานในช่วงเช้า ด้วยรถยนต์ส่วนตัว ขณะเดินเข้าฝูงบินฯ เจ้าหน้าที่กำลังกะตือรือร้นในการเตรียมเครื่องบินสำหรับภารกิจ

ของฝูงในวันนี้ “ภารกิจบินรับศพข้าราชการทหารเรือ” ณ จังหวัดนราธิวาส วันนี้คงเป็นวันที่ดีวันหนึ่งเหมือนในทุกวันของการปฏิบัติการบินที่ผ่าน ๆ มา ผมคิดภาพน้อง ๆ นักบิน และต้นหนต่างขมุกขมนในการเตรียมข้อมูลด้านการบินเพื่อให้พร้อมที่สุดสำหรับการบินในทุกไฟลท์ ผมเห็นจนจินตา

เวลา ๐๙๐๐ เป็นเวลาที่เรานัดหมายในการ

เครื่องบิน Fokker F27 MK200

ไปพร้อมกันที่เครื่องบิน Fokker F27 MK200 เครื่องบินที่ในอดีตมีขีดความสามารถในการบรรทุกสูงสุดของกองการบินทหารเรือถือเป็นขวัญกำลังใจที่สำคัญของกองทัพก็ว่าได้

แต่ในปัจจุบันนี้อายุของฝูง Fokker ก็เกือบจะ ๔๐ ปี อยู่แล้วใคร ๆ ก็บอกว่าแก่แต่เก่า... พุดไปพรงหัวเราไป ผมกับน้องนักบินรวมถึงต้นหนและเจ้าหน้าที่ ผู้ปฏิบัติการในอากาศเป็นประจำ (ผอป.) ต่างตรวจความเรียบร้อยของเครื่องบินซึ่งก็ไม่มีสิ่งใดผิดปกติ ผมยกมือไหว้เสด็จเดี่ยวก่อนกระโดดขึ้นเครื่อง

และทางเช็คลิสต์พร้อมที่จะสตาร์ท น้องนักบินผู้ช่วยทำการสตาร์ทเครื่อง เจ้าหน้าที่ภาคพื้นให้สัญญาณมีอบบอว่าการสตาร์ทเครื่องยนต์ทั้งซ้ายและขวาเป็นปกติ ผมและน้องนักบินผู้ช่วยทำเช็คลิสต์เพื่อให้พร้อมสำหรับการ taxi “พรงนี้ก็วันแม่แล้ว ทำภารกิจให้สำเร็จแล้วกลับมาไหว้แม่ดีกว่า” ผมคิดในขณะที่น้องนักบินผู้ช่วยทำการขับเคลื่อนเครื่องบินไปตั้งตัวที่หัวทางวิ่ง ๑๘

“RTN 1202 ready for take off” ผมติดต่อกับหอบังคับการบินของท่าอากาศยานอุตะเถาเพื่อขอ

RTN 1202

วิ่งขึ้นเมื่อ take off และวางระดับที่ความสูงตาม flight plan แล้ว ผมและน้องนักบินผู้ช่วยช่วยกันตรวจความเรียบร้อยของระบบต่าง ๆ ของเครื่องบินทุกอย่างเป็นไปด้วยความเรียบร้อย ในระหว่างทางเมฆเริ่มก่อตัวตามที่การพยากรณ์อากาศได้แจ้งเตือนไว้ เมฆเหล่านี้ดู ๆ ไปก็คล้ายกับภาพวาดที่สวยงามชวนมอง ผมยกมือถือขึ้นมาถ่ายรูปเก็บไว้เมื่อเข้าสู่ control zone ของสนามบินนราธิวาส ผมได้ติดต่อนราธิวาส approach เพื่อขอคำแนะนำในการลงสนามบินนราธิวาส ทุกอย่างดูเหมือนจะเรียบร้อยดี นราธิวาส approach ได้ให้ข้อมูลในการลงสนามบินมาอย่างครบถ้วน อากาศที่สนามบินปลายทางไร่ซึ่งเมฆปกคลุม ทำให้ผมสามารถมองเห็นสนามบินได้ตั้งแต่ไกล ๆ แต่ทันใดนั้นเองสิ่งที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้นเมื่อผมทำการกางล้อเพื่อเตรียมลงสนามบินตามขั้นตอนไฟแจ้งเตือนสถานะว่าล้อหน้ายังไม่สมบูรณ์เกิดติดขึ้นอีกไม่กี่วินาทีก่อนถึง runway “มันมีวิธีแก้ไขอยู่เราทำได้” ผมตั้งใจและบอกตัวเอง น้องนักบินผู้ช่วยก็พร้อมปฏิบัติทันทีเมื่อผมสั่งการ

Runway อยู่ตรงหน้า ผมเรียก checklist พร้อมกับปฏิบัติขั้นตอนตาม abnormal procedure ไฟแจ้งเตือนสถานะยังคงแสดงอยู่ ไม่มีที่ท่าดับลง “miss approach” ผมแจ้งหอบังคับการบินนราธิวาสพร้อมกับน้องนักบินผู้ช่วยเตือนหัวเครื่องไต่ความสูง ๔๐๐๐ ฟุต ไปยังบริเวณพื้นที่ปลอดภัย ทุกคนตื่นตื่นแต่นี้ไม่ใช่ครั้งแรกของการโซวีสถานะไฟแบบนี้ “มันคงเหมือนครั้งก่อน ๆ ที่ผ่านมา” ผมได้แต่คิดในใจ ผมและนักบินผู้ช่วยได้ปฏิบัติตามขั้นตอนที่เหลือใน abnormal procedure ทั้งการบิน 2 G turn **

การกางและเก็บล้อซ้ำ รวมถึงการบินด้วยท่าทางต่าง ๆ เพื่อให้ล้อกางโดยสมบูรณ์ แต่ก็ไม่เป็นผล “หรือไฟอาจจะเสียก็เป็นไปได้” ผมจึงติดต่อหอบังคับการบินเพื่อขอให้นำเครื่องบิน low approach เพื่อให้หอบังคับการบินตรวจสอบล้อหน้าว่ากางออกมาเยอะหรือไม่ หลังผมยืนยันว่าเมื่อหอบังคับการบินบอกว่าไม่มีส่วนใดของล้อหน้ากางออกมาเลย ผมนั่งคิดทบทวนการปฏิบัติต่าง ๆ ทุกขั้นตอน ทุกวิธีทางที่สามารถทำได้ รวมถึงการติดต่อกับทุกส่วนที่เกี่ยวข้องทั้งเครื่องแอร์ไลน์ที่จะมาลงว่าช่วงเวลาไหนถ้าเราลงจอดฉุกเฉินจะคิดวางเค้รีเปล่า ผมรู้ในเวลานี้สติสัมปชัญญะเป็นสิ่งที่ดีที่สุดที่ผมควรมี นี่คือหน้าที่ของผมที่ต้องพาทุกคนที่อยู่บนเครื่องบินกลับไปพบหน้าลูกเมียของพวกเขาให้ได้ ผมรู้สึกได้ในตอนนี้เลยว่าความเครียดของผมนั้นเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ และผมจะรอช้าต่อไปไม่ได้ สภาพอากาศกำลังจะเข้ามา ลมที่ขวางสนามบินจะแรงขึ้น มันจะเพิ่มความปลอดภัยในการลงสนามบิน ทางเลือกที่ดีที่สุดมีเพียงหนึ่งเดียว ผมตัดสินใจแจ้งหอบังคับการบินลงจอดฉุกเฉินที่สนามบินนราธิวาส สอบถามทางหอบังคับการบินถึงทิศทางลม และสุดท้ายของ runway มีถนน หมู่บ้าน หรือชุมชนหรือไม่ เพื่อไม่ให้เกิดอุบัติเหตุในครั้งนี้เป็นอันตรายกับคนอื่น ๆ ที่อยู่บนพื้น เมื่อตัดสินใจอย่างแน่วแน่ที่จะลงสนามบินโดยไม่มีล้อหน้า ผมได้ปรึกษากับน้องนักบินผู้ช่วย ต้นหน และ ผอ.บ. ว่าหากเกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่อันตราย ใครรับผิดชอบหน้าที่อะไร เพื่อไม่ให้เกิดความสับสน

“ทุกคนนั่งประจำที่ รั๊ดเข็มขัดนิรภัยให้แน่น เราจะทำการลงจอดโดยไม่มีล้อหน้า เมื่อเครื่อง touch พื้นขอให้ทุกคนเตรียมตัวออกจากเครื่องบินทางประตูหลัง

ทันทีที่วางหัวเครื่องบินลง บนพื้น runway เสียงท้อเครื่องครูดพื้นดังสนั่น

โดย ผอ.ป. อำนวยความสะดวกออกไปให้เร็วที่สุดเท่าที่ทำได้” นี่คือการสั่งสุดท้ายในขณะที่ runway อยู่ตรงหน้า เราพร้อมแล้วที่จะลงสนาม ผมยกมือขึ้นไหว้เสด็จเตี่ยขอให้ผมมีสติปัญญา และความกล้าหาญพาทุกคนบนเครื่องบินรอดไปให้ได้ “My control” “You control” ผมรับช่วงต่อการบังคับเครื่องบินจากน้องนักบินผู้ช่วยเพื่อที่จะนำเครื่องลงสนาม “๕๐ ฟุต” น้องนักบินขานความสูงเครื่อง เมื่อล้อ main ทั้งซ้ายและขวาแตะพื้นทุกอย่างยังคงปกติ ผมดึงคันบังคับไว้

และรักษาระดับเพื่อไม่ให้หัวเครื่องตกกระทบบนพื้น น้องนักบินผู้ช่วยทำการดับเครื่องยนต์ ทุกคนเตรียมรับแรงกระแทก ทันทีที่วางหัวเครื่องบินลงบนพื้น runway เสียงท้อเครื่องครูดพื้นดังสนั่น การเสียดสีที่รุนแรงนี้ส่งผลให้เกิดประกายไฟ และควันขึ้นท่วมห้องนักบิน จนมองไม่เห็น ผมได้แต่เหยียบเบรกสุดกำลังและรักษาเครื่องไว้ไม่ให้ตก runway จนเครื่องหยุดนิ่ง ผอ.ป. และผู้โดยสารไม่รีรอต่างปฏิบัติตามที่ได้คุยกันไว้ก่อนหน้านี้ อย่างเคร่งครัด เสียงตะโกนทางด้านหลังเครื่องเรียก

ชื่อผมและน้องนักบินผู้ช่วยไม่มีใครเห็น เนื่องจากควันเต็มเครื่องไปหมด และสีหน้ากังวลของทุกคนก็หายไป เมื่อผมจับมือน้องนักบินผู้ช่วยวิ่งฝ่ากลุ่มควันออกมา และกระโดดออกจากเครื่องทางประตูหลังก่อนที่เจ้าหน้าที่ดับเพลิงภาคพื้นจะเข้าสกัดกันเปลวไฟไม่ให้ลุกลาม เราทุกคนรอดจากเหตุการณ์ครั้งนี้มาได้ ไม่ได้เป็นเพราะผมเพราะน้องนักบินผู้ช่วย หรือใครคนใดคนหนึ่งบนเครื่องลำนี้ แต่เรารอดมาได้เพราะทุกคน

รู้หน้าที่ของตนเอง และทำมันอย่างสุดขีดความสามารถ ผมดีใจที่เรารอดจากเหตุการณ์นี้มาได้ ผมกลายเป็นฮีโร่ แต่เป็นฮีโร่ที่ผมไม่ได้อยากเป็น ความจริงในใจผมแค่ต้องการเป็นนักบินที่ปฏิบัติภารกิจของกองทัพ ให้สำเร็จลุล่วงบนเครื่องบินที่ผมไว้วางใจได้ และไม่ต้องใช้ความสามารถสูงสุดขนาดนี้ ถ้าครั้งหน้าโชคไม่ดีอย่างครั้งนี้..... 🙏

RTN 1202 ล้อไม่กาง